

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובע:

פחר פחר

נגד

הנתבע:

ישראל אהרון עובדיה

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעה בגין לשון הרע ותקיפה.

כתב התביעה

1. התובע הגיש ביום 15.5.19 כתב תביעה בגין לשון הרע נגד הנתבע בסך של 400,000 ₪. התובע טען כי הנתבע, בעלי חנות ליד עסקו, העליב אותו, מספר פעמים, לרבות בגין היותו ערבי, ואף לפני קהל הסועדים במסעדה שמנהל התובע. כמו כן, התובע טען שהנתבע תקף אותו.

כתב ההגנה

2. הנתבע הגיש ביום 15.7.19 כתב הגנה בו טען כי התביעה נועדה להשתיקו עקב הליך אחר אותו יזם נגד התובע בגין נזקי רטיבות. הנתבע טען שהסכסוכים בין הצדדים הולידו שורה של ויכוחים ועימותים, אשר במסגרתם נאמרו אמירות כאלו ואחרות, בעידנא דריתחא, שלא מהוות הוצאת לשון הרע ולא כללו כל מידע מסוים על התובע.

כתב התשובה

3. התובע הגיש ביום 18.7.19 כתב תשובה בו טען כי הרקע למחלוקת בין הצדדים שהציג הנתבע הינו "מעוות, שקרי ומופרד".

הדיון הראשון

4. ביום 3.12.19 התקיים הדיון הראשון. ביהמ"ש הציע לצדדים הצעה ומכיוון שלא הושגה הסכמה, קבע לוח זמנים למיצוי הליכים מקדמיים.

הדיון השני

5. ביום 13.2.20 התקיים הדיון השני. ביהמ"ש דן בבקשות המקדמיות של הנתבע ונתן החלטות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

מיצוי הליכים מקדמיים ומתן צו להגשת ראיות

6. הנתבע הודיע ביום 5.3.20 כי מוצו הליכים בבקשות המקדמיות שהגיש ולכן ביהמ"ש נתן צו להגשת ראיות. התובע, לאחר שביקש וקיבל מספר ארכות, הגיש ראיותיו ביום 10.5.20 והנתבע, שאף הוא ביקש וקיבל ארכה, ביום 14.6.20.

הדיון השלישי

7. ביום 9.9.20 התקיים הדיון השלישי לאחר שביהמ"ש דחה מועד הדיון, לבקשת הצדדים. ביהמ"ש קבע מועד לשמיעת הראיות, סדר נחקרים וקצב זמני חקירה.

הדיון הרביעי

8. ביום 8.3.21 התקיים הדיון הרביעי, לאחר שביהמ"ש דחה מועד הדיון לבקשת הנתבע. ביהמ"ש שמע ראיות הצדדים.

הגשת סיכומים

9. תמליל הדיון שהוקלט התקבל רק ביום 24.5.21. ביהמ"ש פרסם באותו יום הפרוטוקול ונתן צו להגשת סיכומים. התובע הגיש סיכומיו ביום 13.6.21 והנתבע, לאחר שביקש וקיבל ארכה, ביום 14.7.21. ביהמ"ש מחק סיכומי הנתבע עקב חריגה מהוראותיו ונעתר לבקשה שהוגשה בדיעבד להגדלת היקף הסיכומים. הסיכומים הוגשו שוב ביום 21.7.21. לבקשת התובע ביהמ"ש התיר הגשת סיכומי תשובה שהוגשו ביום 26.7.21.

דיון והכרעה

10. על ביהמ"ש להכריע במחלוקת שלהלן: האם הנתבע ביצע מספר עוולות של לשון הרע נגד התובע וכן האם תקף אותו.

האם הנתבע ביצע מספר עוולות של לשון הרע ביחס לתובע?

11. התובע טען בכתב התביעה כי הינו הבעלים בחברת פוד בוקס בע"מ המחזיקה ומנהלת את מסעדת "לבנטיני" הנמצאת ברח' בן יהודה 170 בת"א ולנתבע חנות לממכר ותיקוני שטיחים השוכנת בסמוך למסעדה עם קיר משותף.

התובע טען כי הנתבע ידוע בקרב שכניו ודיירי הדירות מעל חנותו ומעל המסעדה כאיש ריב ומדון.

התובע פרט ארבעה אירועים בהם הנתבע אמר דברים במטרה להקניטו, להעליבו ולפגוע בפרנסתו, והם פוגעניים ו/או משמיצים העולים בגדר לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

12. הנתבע טען בכתב ההגנה שמדובר בתביעת השתקה, שכל מטרתה להלך אימים עליו כדי "להענישו" על שהעז לפנות בתביעה למתן צו עשה נגד בעל הנכס והחברה שבבעלות התובע המפעילה את המסעדה לגבי נזקי רטיבות שהם גורמים לאולם שבבעלותו אשר נמצא מתחת למסעדה.

הנתבע טען שהסכסוכים בין הצדדים הולידו שורה של ויכוחים ועימותים, אשר במסגרתם נאמרו אמירות כאלו ואחרות, בעידנא דריתחא, שלא מהוות הוצאת לשון הרע ולא כללו כל מידע מסוים על התובע.

עוד טען שהעוולות שביצע התובע כלפיו הביאו למספר מקרים של דין ודברים ועימותים, אשר החוט המקשר בין כל המקרים היא דרישתו של הנתבע מהתובע לחדול מלהיכנס לחצריו ולעשות בהם כבשלו ולהסיר את הציוד שהתקין ללא רשות באולם השייך לו ובהמשך נבעו העימותים מרטיבות שהחלה מהמסעדה לאולם.

עוד טען, שהתובע, באופן שיטתי, היה פונה אליו, פעם אחר פעם, ומבקש ממנו תחילה לא להגיש את התביעה נגדו ומשהוגשה התביעה לבטלה, שאם לא כן, תוגש נגדו תביעת לשון הרע. לפעמים התובע היה נכנס לחנותו ומקניט אותו, מעצבן אותו מצלם אותו וחוזר ואומר לו כי הוא ייקח לו את "החנות" אם לא יפסיק את ההליכים נגדו וחוזר על מסר זה כדי להקניט ולעצבן אותו. הנתבע ציין שהינו אדם מבוגר בן 73.

עוד טען שהתובע התקין מיכל מפריד שמן פרוביזורי ולא תקני על הקיר החיצוני השייך לנתבע ואף התקין ארובה וצנרת בקירות משותפים. הנתבע טען שפעולות אלו בוצעו ללא הסכמתו, תוך השגת גבול וכניסה לחצריו ללא הסכמתו וידעתו בשעות שהוא לא נמצא במקום. הוא טען שמיכל השמן מטפטף כל הזמן לתוך חצריו. פעולות ההרקה של המיכל בוצעו כל מספר ימים תוך הסגת גבול כך שהעובדים של התובע עולים על גג הפרגולה שלו. עוד טען שעובדיו של התובע גרמו לנזק לפרגולה.

הנתבע טען כי פנה לתובע לפתור את הבעיה. אולם, הוא נדחה בלך ושוב. הוא פנה לרשויות בתלונה כדי להורות לתובע להוציא את המיכל לפינוי השמן. בנוסף, פנו דיירי הבניין בעניין התקנת הארובה ברכוש המשותף. כתוצאה מכך, פנו, נציגי מי אביבים והעירייה לתובע וביקשו ממנו להסיר את המיכל.

בנסיבות דנן, טען הנתבע, התובע כנראה בצעד מתוכנן ומחושב עשה ככל יכולתו כדי להוציא אותו מדעתו ונקט שורה של צעדי תגמול. התובע המשיך להיכנס לחצריו ללא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

רשות. התובע החל לצלם אותו ואשתו בתוך החנות ומחוצה לה, ללא סיבה תוך יצירת פרובוקציות. התובע תקף מספר פעמים אותו ואת אשתו ולמקום הוזמנו ניידות משטרה. התובע הטיח בו עלבונות והטריד אותו.

האירוע הראשון

13. התובע טען בסעיף 8 לכתב התביעה כי ביום 13.2.18 ניגש התובע למסעדה עת שהתובע היה במהלך עבודתו, ואמר לו כך "תוציא את הג'ריקן, נמאס לי ממך, חתיכת ערבי זבל, גנב ופולש, עלוב נפש". התובע טען שדברים אלה נאמרו לו בצעקות רמות, אל מול הקהל הרב שסעד באותה העת במסעדה, וחלקם אף הביע מחאתם על דברי התובע.

14. התובע הכחיש בסעיף 12 בכתב הגנה את קיום האירוע ושב על טענתו כי יש לראות את דין הדברים על רקע סכסוך השכנים.

15. התובע העיד מטעמו בעניין האירוע הראשון את גב' קנדי שנחקרה שתי וערב לגבי תוכן תצהירה שתיעד את האירוע החל מעמוד 20 בשורה 1:

- ת: לא, זה אני. זה אירוע כאילו, אני זוכרת אותו, הייתי שם.
 ש: או קיי. אז את אומרת כל מה שכתוב בתצהיר זה מהזיכרון שלך.
 ת: נכון.
 ש: או קיי. עכשיו תראי, בסעיף 1 לתצהיר שלך כתוב, את אומרת בסעיף 1 שהיית עדה מקרה שהנתבע נכנס למסעדה ואמר כמה דברים למר פחר, נכון?
 ת: נכון.
 ש: אז בואי תגידי לי איפה את היית ואיפה היה ישראל ואיפה היה מר פחר. את יכולה להגיד לי?
 ת: כן, אני עובדת מלצרית שם במסעדה והיה אירוע ממש ליד הדלת, כאילו, ליד הדלפק של הבר, בוא נגיד, ושם היה הצעקות של האדם.
 ש: או קיי. וישראל היה בתוך המסעדה או מחוץ למסעדה?
 ת: בתוך המסעדה, ליד הבר.
 ש: ישראל היה בתוך המסעדה.
 ת: נכון.
 ש: ליד הבר.
 ת: נכון.
 ש: או קיי. ואיפה היה מר פחר?
 ת: במסעדה, עוזר לי שם.
 ש: או קיי, ופחר איפה היה, מאחורי הבר? לפני הבר?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

- ת: לא, היה בתוך המסעדה. כאילו, במסעדה, אני לא ממש זוכרת אבל הוא היה איתי. אני והוא עבדנו כל הזמן.
- ש: אז את לא זוכרת איפה פחר בדיוק היה.
- ת: היה במסעדה.
- ש: כן, אבל איפה בדיוק.
- ת: אה, איפה? האמת שאני לא זוכרת.
- ש: את לא זוכרת. את גם לא זוכרת אם ישראל היה בתוך המסעדה או,
- ת: היה בתוך המסעדה ליד הבר בכניסת הדלת.
- ש: ליד הבר. ואיפה את היית?
- ת: אני בין השולחנות למטה.
- ש: בין השולחנות בתוך המסעדה או מחוץ למסעדה?
- ת: בתוך המסעדה.
- ש: מחוץ למסעדה.
- ת: בתוך המסעדה."

16. העדה הייתה עקבית לגבי המקום בו היה הנתבע באירוע וכאשר לא זכרה היכן בדיוק במסעדה היה הנתבע הודתה בכך.

17. בעמוד 21 משורה 1 דחתה את הטענה שהנתבע ביקש ממנה לייחס לנתבע את הדברים שייחסה לו בתצהירה:

- "ש: בתוך המסעדה. עכשיו, את מצטטת פה מילה במילה מה שהנתבע אמר, או קיי? אז אני עוד פעם חוזר ואומר לך, זה את אומרת לי שאת, זה מהזיכרון שלך את אומרת את המשפט הזה?
- ת: כן.
- ש: פחר לא אמר לך להגיד את זה.
- ת: לא.
- ש: או קיי. עכשיו את אומרת שהוא אמר "תוציא את הג'ריקן, נמאס לי ממך' ועוד ועוד ועוד ואז הוא המשיך בצעקות רמות עוד מספר משפטים. זה כתוב בתצהיר שלך בסעיף 1.
- ת: נכון.
- ש: איזה משפטים נוספים הוא אמר?
- ת: שנמאס לו ממנו ו-,
- ש: לא, חוץ מהמשפט הזה את אומרת שהוא הוסיף עוד משפטים. אני אומר, מה עוד הוא אמר?
- ת: היה צעקות שם, זה מצב שאתה, גם הלקוחות, גם צעקות, גם העובדים,
- ש: אני שאלתי מה, אם את זוכרת, את אומרת שהוא המשיך לצעוק עוד מספר משפטים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

- ת: כן.
- ש: אז אני שואל מה הוא אמר. את יכולה להגיד שאת לא זוכרת, זה בסדר, אבל או שתגידי מה הוא אמר או שתגידי שאת לא זוכרת.
- ת: אני לא זוכרת.
- ש: את לא זוכרת. עכשיו תגידי, מר פחר ענה לנתבע?
- ת: לא.
- ש: לא ענה.
- ת: לא ענה לו.
- ש: כי הרגע מקודם אמרת שהייתה מריבה והיה חילופי דברים.
- עו"ד שחם: היא לא אמרה כזה דבר, סליחה, אני מתנגד.
- העדה, גב' קנדי: זה היה צעקות, הוא היה במסעדה,
- עו"ד לוי: רק שנייה, שנייה. למה אתה מתנגד?
- עו"ד שחם: היא לא אמרה שום מילה של מריבה היא לא אמרה ולא שום דבר.
- כב' הש' הדר: הנה, העדה שמעה את דברך, אין חשש שהיא תוטעה.
- העדה, גב' קנדי: לא, הוא לא ענה פשוט כי היה המום. כאילו, היה צעקות, יש אנשים ורצה לכבד את המקום. גם אני לא אמרתי מילה אז.
- עו"ד לוי: מי צעק?
- העדה, גב' קנדי: כשהאדון, כאילו פחר ישב,
- ש: לא, חוץ מהאדון.
- ת: לא, פחר לא הגיב האמת.
- ש: פחר לא הגיב.
- ת: לא הגיב."

18. גם בעניין תוכן הדברים שאמר הנתבע ותגובת התובע, גרסת העדה הייתה עקבית וביהמ"ש האמין לה.

19. מעמוד 22 בשורה 4 העדה נשאלה כיצד זכרה הדברים שאמר הנתבע כאשר חתמה על התצהיר זמן רב לאחר קרות האירוע:

"ש: או קיי. תראי, אני כבר פעם, חוזר עוד פעם על הנקודה. תראי, התצהיר שלך נחתם בחודש 05.2020. המקרה קרה ב-02.2018. אין שום סיכוי שבעולם שאת זוכרת מילה במילה את מה שנאמר.

ת: כי היה זה מקרה יחיד ואני המלצרית היחידה שם ודיברנו על זה אחר כך כאילו כמה פעמים.

ש: עם מי דיברת על זה?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

- ת: אני ופחר כאילו.
- ש: מתי דיברתם על זה?
- ת: זה תוך כדי העבודה, שבוע שבועיים. היה מקרה כי זה דיבר ערבי וזה אז כאילו אתה זוכר את המילים האלה.
- ש: אבל את אומרת שאת זוכרת מילה במילה, את לא אומרת באופן כללי הוא אמר ערבי, את אומרת את זוכרת משפט עם ציטוט מאד מדויק.
- ת: כי דיברנו על זה כאילו שזה היה, כולנו היינו מופתעים שם.
- ש: אבל את אומרת גם שדיברתם על זה בערך שבועיים אחרי.
- ת: בערך, כאילו דיברנו על הנושא.
- ש: מאז עבר שנתיים וחצי, אני לא זוכר מה דיברתי לפני יומיים שלושה.
- ת: כשיש לך אירוע מסוים,
- ש: לרמה שאני אבוא לתצהיר ולצטט משפט מדויק, אין מצב שאני יכול לעשות את זה. אני לא מסוגל.
- ת: כשאתה, זה לא מריבה ועברה ולפעמים קורה דברים, אבל זה היה ממש אירוע ממש ספציפי במצב של האנשים בפנים ואז אני זוכרת.
- ש: את עשית איזה רישום של הדברים אחרי זה?
- ת: מה הכוונה?
- ש: עשית איזה פרוטוקול? מישהו ביקש ממך לרשום?
- ת: לא.

20. גרסת העדה, לפיה זכרה את ה"ממש ארוע" המפתיע מבחינתה, סבירה ואך טבעי כי נחרט בזיכרונה עקב חומרתו.

21. העדה נשאלה בעמוד 22 משורה 29 לגבי סתירות לכאורה בין גרסתה ובין גרסת התובע:
- ש: לא. תראי, אני, יש משהו מוזר. אני חייב את ההסבר שלך. תראי, מר פחר מתייחס גם הוא למקרה הזה בתצהיר שלו ותראי את ההבדל, הוא מצטט ציטוט אחר ממה שאת מצטטת. מר פחר, את אומרת, בואי אני אגיד לך בדיוק, את אומרת "תוציא את הג'ריקן, נמאס לי ממך יא ערבי זבל פולש עלוב נפש" ומר פחר אומר "תוציא את הג'ריקן, נמאס לי ממך חתיכת ערבי זבל גנב ופולש". זאת הוא אומר שהוא גם אמר את המילה "גנב", את לא אומרת שהוא אמר את המילה "גנב", אז אני שואל אותך, יכול להיות שהוא, זאת אומרת, אני אשאל את זה אחרת. את לא שמעת שהוא אומר "גנב".
- ת: לא.
- ש: עכשיו, יש לך הסבר איך זה שאת אומרת שהוא לא אמר "גנב" ומר פחר אומר שהוא אמר את המילה "גנב"? יש לך לזה איזה שהוא הסבר?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

- ת: כן, אני מהצד, הוא זה שפנה אליי. אני תוך כדי עבודה, לא עצרתי את העבודה שלא יהיה כאילו מהומה במסעדה, המשכתי למלצר.
- ש: אבל את אמרת, מקודם אמרת לי שאת זוכרת מילה במילה והכל מהזיכרון שלך.
- ת: אני זוכרת את האירוע אבל אני לא יודעת כאילו ממש, כי אני עבדתי במסעדות וזה, אתה נכנס להלם תוך כדי שיש רעש במסעדה.
- ש: את אומרת, מה שאת אומרת את זוכרת אירוע באופן כללי, הדברים לא בטוח מילה במילה.
- ת: לא, זה שמעתי כי זה היה בהתחלה ואז המשכתי בעבודה שלי.
- ש: אבל זה אותו משפט, באיזה משפט את הוספת מילה, חסר לך מילה שאומר מר פחר. את לא יכולה להגיד 'את זה לא שמעתי'.
- ת: אני האמת לא שמתי לב.
- ש: לא שמתי לב. עכשיו תראי, יש פה עוד נקודה שונה. את אמרת לי עכשיו שהוא הוסיף כמה משפטים, מר עובדיה, מר פחר בתצהיר שלו לא אומר שהוא הוסיף משפט כל שהוא אחרי זה. אז איך זה שאת פתאום את זה לא שמעת ואת המשפטים כן שמעת ופחר שמע את המילה "גנב" אבל לא שמע את המשפטים הנוספים? זה משהו מוזר. תעני. יש לך הסבר לזה?
- ת: אין לי הסבר. זה היה אירוע לידי, היה כאילו נכנס וצעק, אני המשכתי בעבודה שלי ופחר מתייחס לזה שונה כי הוא עמד מולו.
- ש: לא, אבל זה לא עניין של שונה, זה לא שמר פחר אומר, מספר, מר פחר אומר הוא לא אמר משפטים נוספים, את אומרת שהוא אמר. עכשיו את אומרת מר פחר היה יותר קרוב. אז משהו פה לא מסתדר, או שאת לא אומרת אמת,
- ת: כי כשאתה עובד במסעדה ממלצר ולוקח הזמנות כי אתה לא רוצה לעשות מהומה בין האנשים, כי כולם היו בהלם, גם העובדים, אז אתה לא זוכר בדיוק. אני הייתי עם, כאילו, ממלצרת לוקחת הזמנות וזה לא כמו שאתה באמת, כי אתה לא רוצה לעשות מהומה בתוך המסעדה.
- ש: אבל מה שאת אומרת, אני מכבד את מה שאת אומרת אבל זה נכון אם מר פחר היה מרחיב יותר ממך כי לו הוא אמר, אבל את מרחיבה יותר ממר פחר, זה לא הגיוני. את אומרת שהמשכת לעבוד ולא רצית להפריע לזה אז את היית צריכה לשמוע פחות ואת שומעת יותר.
- עו"ד שחם: אדוני, אני מתנגד לטיעונים שהוא נותן, "היית צריכה לשמוע פחות" וכאלה, בסיכומים שיגיד. שישאל שאלה עובדתית.
- כב' הש' הדר: אני דוחה את ההתנגדות. זכותו להטיח אמירות בעדה והעדה תענה כמיטב יכולתה.
- עו"ד לוי: אז אני שואל, איך את שמעת יותר ממר פחר דברים שנאמרו למר פחר?
- העדה, גב' קנדי: הם המשיכו בצעקות, פחר לא ענה.
- ש: את לא עונה לשאלה אבל.
- ת: עוד פעם תשאל אותי בבקשה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

- ש: תראי, הדברים נאמרו למר פחר. מר פחר מצהיר מה שהוא שמע. הוא מצהיר על פחות דברים שהוא שמע ממה שאת שמעת. עכשיו, את העדת פה שגם הזיכרון שלך טוב וגם שאת המשכת לעבוד. זאת אומרת, המשכת לקבל הזמנות,
- ת: נכון.
- ש: נכון? המשכת קבל הזמנות, המשכת לעבוד, זאת אומרת לא התמקדת. אז את היית צריכה לבוא ולתת לי לתצהיר שאומר פחות דברים על מה שקרה, נכון?
- ת: נכון.
- ש: אז אני שואל איך את אומרת בתצהיר שלך יותר ממה שפחר אומר על אותו אירוע? תגידי 'אין לי תשובה', זה בסדר.
- כב' הש' הדר: אדוני, תן לה לענות כפי חכמתה.
- העדה, גב' קנדי: אני שמעתי כאילו שהמשיכו וויכוחים אבל אני לא יודעת. פחר לא ענה לו כי רצה לעזור שם ואני לא יודעת, אין לי תשובה.
- עו"ד לוי: אין לך תשובה. אז איך המשיכו וויכוחים אם מר פחר לא ענה?
- העדה, גב' קנדי: פחר ניסה כאילו להוציא אותו מהמסעדה כדי שיהיה רגוע המצב, לא ענה לו ממש.
- ש: אז הוא דיבר אתו, אם הוא רצה להוציא אותו מהמסעדה אז הוא דיבר אתו.
- ת: אני לא זוכרת.
- עו"ד שחם: היא לא אמרה, אדוני, היא מכניסה מילים לפה, היא,
- כב' הש' הדר: הוא לא הכניס לה מילים לפה, הוא שאל אותה אם הוא דיבר אתו, אדוני.
- עו"ד לוי: לא, אני חוקר בצורה (לא ברור).
- כב' הש' הדר: גברתי, הוא דיבר אתו או לא כשהוא ביקש להוציא אותו מהמסעדה?
- העדה, גב' קנדי: כן, כי עשה מהומה שם כאילו עם הצעקות וזה והרגשה לא טובה.
- עו"ד לוי: אז פחר פנה למר עובדיה הנתבע וביקש ממנו לצאת מהמסעדה.
- העדה, גב' קנדי: כן, שיירגע וזה, לא ענה לו.
- ש: אז היה חילופי דברים. את זוכרת מה עוד נאמר?
- ת: לא.
- ש: לא זוכרת. עכשיו, אז זאת אומרת, מה שאת אומרת לי כרגע שבניגוד למה שהעדת מקודם שמר פחר לא הוציא מילה מהפה היו חילופי דברים בין מר עובדיה למר פחר.
- ת: לפני?
- ש: אחרי שהוא אמר. הוא לא הוציא אותו מהמסעדה לפני שהוא אמר, נכון?
- ת: לא.
- ש: לא. אז היו חילופי דברים ביניהם.
- ת: פחר לא ענה לו.
- ש: טוב.
- ת: לא מבינה מה, עוד פעם תשאל אותי, לא הבנתי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

- ש: את אמרת כרגע שהיה חילופי דברים בין מר פחר למר עובדיה.
- ת: באותו יום?
- ש: באותו יום.
- ת: כן.
- ש: אז הם דיברו.
- ת: פחר לא ענה לו, הוא צעק,
- ש: אז איך הוא ביקש ממנו לצאת מהמסעדה?
- ת: כי הגזים כאילו בצעקות וזה ואז פנה אליו שיכבד את המקום.
- ש: אז הוא דיבר אליו.
- ת: כן, ככה.
- ש: אז זה סותר את מה שאת אומרת.
- עו"ד שחם: סליחה, אדוני, שיגיד את זה בסיכומים.
- העדה, גב' קנדי: לא, לא על וויכוחים.
- עו"ד שחם: הוא לא יכול,
- כב' הש' הדר: הוא מטיח בה שזה סותר, אדוני.
- עו"ד שחם: שישכם ויגיד שזה סותר.
- כב' הש' הדר: דוחה את ההתנגדות, זכותו להגיד לה שלדעתו זה סותר.
- עו"ד שחם: לדעתו, בסדר.
- כב' הש' הדר: כן, גברתי, התחלת לענות.
- עו"ד לוי: אז כן היו דיבורים, אני שואל פעם, את כבר אישרת את זה אבל אני שואל עוד פעם. אז היו חילופי דברים בין פחר לבין מר עובדיה ואת חילופי הדברים האלה את לא זוכרת, נכון?
- העדה, גב' קנדי: נכון.
- ש: תגיד, מי עוד היה במסעדה כשזה קרה?
- ת: העובדים של הבר ואנשים.
- ש: או קיי.
- ת: לקוחות."

22. ביהמ"ש לא מצא כי נפלה סתירה מהותית בדברי העדה. היא עמדה על כך שהתובע לא התווכח עם הנתבע, אלא ניסה להרחיקו מהמסעדה ואישרה כי לא זוכרת מה בדיוק אמר התובע. גם בעניין זה ביהמ"ש קובע כי גרסתה אמינה. בשים לב שהנתבע מצא להיכנס למסעדה ולגדף התובע בנוכחות עובדיו ולקוחותיו, ביהמ"ש לא מוצא חשיבות רבה לתוכן הדברים שאמר התובע במעמד מביך ומיותר זה שיזם הנתבע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

23. העדה נשאלה בעמוד 26 משורה 7 כיצד זכרה את התאריך :

"ש: לא היה. תראי, בתצהיר שלך את כותבת שזה היה ב-13.02. איך את יודעת שזה היה ב-13.02?"

ת: איך אני זוכרת? כי זה היה האירוע היחיד, כאילו אני התחלתי,

ש: אבל, אני מבין,

כב' הש' הדר: רגע, תן לה לענות. גברתי, תמשיכי.

העדה, גב' קנדי: האמת שרשמנו את התאריך הזה אני ופחר, הוא ביקש ממני לרשום את זה.

כב' הש' הדר: מיד לאחר האירוע?

העדה, גב' קנדי: כן.

כב' הש' הדר: ויש תרשומת? אפשר לראות אותה?

העדה, גב' קנדי: את התאריך?

כב' הש' הדר: לא, שעשיתם תרשומת של התאריך ומה נאמר.

העדה, גב' קנדי: כן, הוא אמר לי פחר שנשמור את התאריך אבל אני לא זוכר איפה רשמנו את זה.

עו"ד לוי: אני שאלתי אותך בתחילת העדות שלך אם ערכת רישום של הדברים ואמרת שלא ערכת.

העדה, גב' קנדי: לא, לא רשמנו כאילו מה היה האירוע, אבל התאריך הזה אני זוכרת.

ש: אז תחליטי, או שרשמתם או שלא רשמתם.

ת: לא, ביקש ממני פחר לרשום את התאריך, רק את התאריך הזה שנזכר.

כב' הש' הדר: לרשום אותו איפה?

עו"ד לוי: איפה?

העדה, גב' קנדי: מה?

ש: איפה?

כב' הש' הדר: איפה הוא ביקש ממך לרשום אותו?

העדה, גב' קנדי: כאילו בעבודה, רשמנו את התאריך על פתק.

כב' הש' הדר: והפתק אצל מי?

העדה, גב' קנדי: אני לא יודעת עכשיו איפה, אני עזבתי שם.

עו"ד לוי: זאת אומרת שאת הלכת ורשמית על התצהיר שלך, את ראית את הפתק הזה ש-, את אמרת שהוא לא קיים אבל לא משנה.

העדה, גב' קנדי: אני שמרתי את התאריך הזה, זה לא שהיה,

ש: איפה שמרתי?

ת: אני רשמתי על פתק אז כשהייתי עובדת.

ש: איפה הפתק אבל?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

- ת: אני לא יודעת.
- ש: מתי ראית את הפתק פעם אחרונה?
- ת: זה היה כשהיה האירוע וזכרתי את התאריך.
- ש: או קיי, אז אני אומר, על התצהיר שלך חתמת במאי 2020, את ראית את הפתק כשחתמת על התצהיר שלך?
- ת: אז כשרשמתי את התאריך זה היה לי, לא רשמתי,
- ש: עוד פעם אני שואל, אני שואל מאד פשוט. את הלכת וחתמת על תצהיר שמונח בפנייך, התצהיר נחתם בחודש מאי 2020.
- ת: נכון.
- ש: כשאת חתמת על התצהיר הסתכלת בפתק?
- ת: לא.
- ש: לא. אז אני עוד פעם שואל, איך זכרת שזה בדיוק ה-13.02?
- ת: זכרתי את האירוע הזה.
- ש: זכרת את התאריך?
- ת: כן."

24. העדה זכרה שרשמה בזמן אמת פתק עם התאריך, אך אישרה ביושר שכאשר חתמה על התצהיר הפתק לא היה ברשותה. גם בעניין זה, ביהמ"ש קובע כי גרסת העדה אמינה והגיונית.

25. לנוכח התרשמות ביהמ"ש מחקירת העדה, ביהמ"ש קובע כי הוא מאמין לעדה שעיקר הדברים שייחסה בתצהיר לנתבע נאמרו על ידי הנתבע בנוכחותה.

26. הדברים "תוציא את הג'ריקן, נמאס לי ממך יא ערבי זבל פולש עלוב נפש" ובעיקר "יא ערבי זבל" הם גזעניים ומבישים וברגע שנאמרו בנוכחות עובדי ולקוחות התובע, התקיים יסוד הפרסום של דברי לשון הרע.

27. מכיוון שהעדה לא שמעה את המילה "גנב", ביהמ"ש קובע כי בעניין זה הספק פועל לטובת הנתבע וממילא מדובר באותו אירוע ולכן אין לפצל בין דברי לשון הרע שונים שכן הפרסום לעניין חיוב בפיצוי אחד הוא.

28. ביהמ"ש דוחה הטענה להגנות שונות בסעיף 23 לכתב ההגנה.

29. ביהמ"ש דוחה הטענה כי האמירה "יא ערבי זבל" היא אמירת אמת ויש בה עניין לציבור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

30. ביהמ"ש דוחה הטענה כי היחסים בין הנתבע ובין האנשים שאליהם הופנו האמירות נשוא התביעה, הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לומר את הדברים.

31. ביהמ"ש דוחה הטענה כי האמירה נאמרה לצורך הגנה על עניין כשר של הנתבע.

32. ביהמ"ש דוחה הטענה כי האמירה הגזענית המכוערת מהווה "הבעת דעה" על התנהגות בקשר לעניין ציבורי, או על אופיו, עברו מעשיו או דעותיו של הניזוק במידה שהתגלו באותה התנהגות.

33. ביהמ"ש דוחה הטענה שהאמירה נעשתה כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן.

34. הנתבע לא העמיד גרסה נגדית בכתב ההגנה לאירוע המסוים, על אף שפורט בכתב התביעה, אלא טען באופן כללי לגבי כל האירועים לחילופי דברים במסגרת סכסוך שכנים. ביהמ"ש דוחה הטענה ל"סכסוך שכנים" לעניין קביעת האחריות וימשיך וידון בטענה לעניין קביעת גובה הפיצוי.

35. בחקירתו, הנתבע טען, שוב, באופן כללי, כי התובע כינה עצמו "ערבי" לפניו כדי להרתיע אותו, אולם טענה זו לא הופיעה בסעיף 12 לכתב ההגנה בו התייחס הנתבע לאירוע, כמצופה.

36. אשר על כן, ביהמ"ש קובע כי הנתבע ביצע עוולת לשון הרע כלפי התובע באירוע הראשון.

האירוע השני

37. התובע טען בסעיף 9 לכתב התביעה כי ביום 4.3.18 בסביבות השעה 15:30 כשחזר למסעדה, ניגש הנתבע אליו באזור הצפוני של המדרכה, ליד האדנית אשר נועדה להפריד בין שטחו של התובע ובין חנות הנתבע, ובנוכחות קהל רב הסועד במסעדה, צעק אליו "חתיכת ערבי מנוול, יימח שמך וזכרך". בתכוף לאחר מכן ניגש הנתבע לקהל הסועדים באומרו לכל הנוכחים "אל תאכלו פה זה מקום של ערבי מסריח, זה בן אדם שפל ומנוול" והמשיך לגדף התובע בקללות אשר נשמעו לכל אוזן יושבת ואף עוברת.

38. לעניין אירוע זה העידה גב' אברהם בעמוד 41 החל משורה 30 כלהלן:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

"העדה, גב' אברהם: אנחנו הגענו מהכיוון הזה, מארלוזורוב על בן יהודה מ-172 פה נגיד לכיוון הזה, מצפון לדרום, וכשהלכנו כאן הוא יצא מהחנות, הנתבע יצא מהחנות שלו וזה לא היה משהו שהוא עומד סטטית ואנחנו עומדים סטטית. אנחנו הלכנו.

עו"ד לוי: או קיי.

העדה, גב' אברהם: או קיי? והוא יצא לעברנו.

ש: איפה את שמעת? איפה את היית ששמעת?

ת: הייתי עם פחר, הלכתי אתו.

ש: איפה, איפה בשטח?

ת: זה היה, זה המסלול מפה עד לחנות.

ש: אז אני שואל, הוא יצא מפה,

ת: זה לא היה, אני אומרת,

כב' הש' הדר: רק רגע, רק רגע, נכבדי. שנייה, גברתי. האם אני מבין שהוא ליווה אתכם?

העדה, גב' אברהם: כן, הוא הלך.

כב' הש' הדר: הבנתי.

העדה, גב' אברהם: אני לא הייתי קוראת לזה ליווי, הוא הלך כאן ואנחנו הלכנו, מין סוג של הלך אחרינו.

עו"ד לוי: איפה אתם עמדתם כש-,

העדה, גב' אברהם: זה לא היה עניין של לעמוד.

ש: איפה הלכתם? נקודת המפגש איפה הייתה?

ת: זה לא היה עניין של מפגש, או קיי? זה היה,

ש: אבל את,

ת: רגע, שנייה, אני מסבירה, אדוני.

כב' הש' הדר: רק הגברת מדברת.

העדה, גב' אברהם: אנחנו הלכנו, זה היה הליכה לכיוון זה, לכיוון העסק של התובע.

כב' הש' הדר: רגע, העסק של התובע,

העדה, גב' אברהם: זה זה.

עו"ד לוי: פה, המסעדה הזאת.

כב' הש' הדר: כן.

העדה, גב' אברהם: אנחנו הולכים על המדרכה, הוא יוצא לכיוון שלנו, או קיי? סוג של מלווה אותנו, בוא נקרא לזה ככה, הולך אחרינו, או קיי? וצועק לעבר פחר.

כב' הש' הדר: רק רגע, אני רק רוצה לציין שאני מתרשם שזה לא ליווי ארוך, זה בסך הכל שלושה מטר.

(מדברים ביחד)

עו"ד לוי: אני שואל אם את יכולה להגיד לי באיזה מקום את שמעת שהוא צועק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

העדה, גב' אברהם: אני לא יכולה להגיד לך בגלל שהלכנו, זה לא עניין של, אני יכולה להגיד שזה מפה פחות או יותר ממה שאני זוכרת, כב' הש' הדר: רגע, רגע, העדה מסמנת את ה-, עו"ד לוי: רגע, מאיפה? כב' הש' הדר: רק רגע, לא לדבר איתי עכשיו. העדה סימנה את הדלת של חנות הנתבע, כן. העדה, גב' אברהם: כן, ובוא נגיד שזה היה פחות או יותר מפה עד לפה, אני זוכרת שזה, כב' הש' הדר: עד לכניסה למסעדה. העדה, גב' אברהם: כן, אני אפילו זוכרת שהייתה איזו שהיא, כב' הש' הדר: טוב, אדוני, אני חושב שמצינו את העניין של התמונה, תודה רבה. העדה תחזור לעמדה שלה. אני רק מסמן את זה כ-נ/אברהם/1, את התמונה עם הסימונים שבית המשפט ערך עליהם. כן, שאלה הבאה. עו"ד לוי: תראי, בתצהיר שלך את אומרת שהדברים נאמרו מחוץ למסעדה. העדה, גב' אברהם: אז אני רוצה לדייק. זה לא עניין של הם נאמרו, קודם כל אם אתה יכול להפנות אותי כי אני רוצה לעיין. ש: אני יכול להפנות אותך, סעיף 7 את אומרת "לקחתי את פחר (לא ברור) משכתי אותו אל תוך המסעדה", זאת אומרת שהוא היה מחוץ למסעדה. ת: נכון, אבל אני רוצה שנייה להסביר. כב' הש' הדר: בבקשה. העדה, גב' אברהם: כשאני מדברת על תוך המסעדה ומחוץ למסעדה, אני לא רואה שכתוב פה מחוץ למסעדה. לא כתוב מחוץ למסעדה, כשאני מדברת על בתוך המסעדה, אדוני, אני יכולה להשתמש בתמונה הזאת להבהיר את הנקודה? במסעדה יש חלק חיצוני, או קיי? שהוא ממוסגר באדניות, עו"ד לוי: כן, אני אראה לך, כב' הש' הדר: אדוני, אני רוצה לשמוע את העדה. עו"ד לוי: או קיי. העדה, גב' אברהם: שנייה, אני רוצה להסביר, שאלת אותי מה זה, כב' הש' הדר: בבקשה, גברתי. העדה, גב' אברהם: פה יש במהלך העסקים הרגיל בשנת, כב' הש' הדר: את מתכוונת לשטח שמתוחם, העדה, גב' אברהם: מתוחם באדניות עץ. כב' הש' הדר: אדניות, כן. העדה, גב' אברהם: אז פה בשנת 2018, אני לא יודעת מה קורה שם היום, אבל היו פה שולחנות שאנשים ישבו פה בחוץ, זה שולחנות שהם חלק, זה שטח שהוא חלק מהמסעדה הוא פשוט בחוץ. כב' הש' הדר: אני רואה שהתמונה צולמה כנראה בתקופה הקורונה כי האנשים המצולמים,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

עו"ד לוי: לא, התמונה צולמה עכשיו.

כב' הש' הדר: עוד פעם מפריעים לי.

עו"ד לוי: סליחה.

כב' הש' הדר: ב"כ הנתבע, אני מבקש ממך להימנע מלהפריע. אני מציין לפרוטוקול שאני רואה בתמונה נ/אברהם/1 אדם עומד חבוש עם מסכה ולכן זה מתיישב עם כך שהתמונה אינה משקפת את מצב החצר שמול המסעדה בזמן רגיל. כן, גברתי תמשיך.

העדה, גב' אברהם: לעניין 2018 אני מדברת.

כב' הש' הדר: כן, ברור.

העדה, גב' אברהם: אז פה היו שולחנות וזה תפקד כמסעדה, פשוט החלק החיצוני שלה. כשאני מדברת על "לקחתי את פחר בזרועותיי ומשכתי אותו" אני זוכרת שממש עצרתי אותו כי ראיתי שהוא מתעצבן מהדברים שנאמרו עליו ומשכתי אותו כדי שהוא ייכנס פנימה כדי למנוע את ה-, אז כשאני מדברת לתוך המסעדה זה לאו דווקא לתוך ה-, כב' הש' הדר: מבנה.

העדה, גב' אברהם: לתוך המבנה אלא בכלל לשטח הזה כדי ליצור איזה שהוא חיץ ביניהם."

39. מעמוד 47 בשורה 14 העדה, שעבדה בעבר כעורכת דין, הסבירה כיצד הוכן תצהירה:

"העדה, גב' אברהם: הציטוטים האלה הם ציטוטים שאני זוכרת שנאמרו, או קיי? כרגע, בוא נגיד, אם לא היה את ה-, אם לא היינו משוחחים על כך אולי לא הייתי זוכרת אותם מילה במילה. אבל אני זוכרת ששוחחנו על כך ואני זוכרת שנכתב המכתב ואני זוכרת שפחר הביא את הדברים כמו שהם היו גם במכתב אז אני זוכרת שבסמוך למכתב דיברנו על זה ולכן אני יודעת היום שמאחר שעבר זמן מועט מהסיטואציה שמתוארת בתצהיר שלי לבין כתיבת המכתב, אני יכולה לאשר שאלה הציטוטים.

כב' הש' הדר: רגע, אני רוצה להבין את היצירה של התצהיר.

העדה, גב' אברהם: או קיי.

כב' הש' הדר: את באת ואמרת 'אני זוכרת בדיוק את הציטוטים' או שמישהו אמר לך 'זה נכון שאלה הציטוטים שנאמרו'?"

העדה, גב' אברהם: לא, אני זכרתי שהדברים האלה נאמרו. לעניין מילה במילה ולהוסיף את המירכאות בסמוך אליהן, אני אומרת שהדבר הזה נולד מזה שבסמוך לאירוע,

כב' הש' הדר: לא, אני לא מדבר בסמוך לאירוע,

העדה, גב' אברהם: לא, אני רוצה להגיד שבסמוך,

כב' הש' הדר: רק רגע, רק רגע. אני לא יודע איך זה בדיוק עבד, אם שלחו לך בדואר מקוון טיוטה של תצהיר או שהגעת לפגישה והראו לך טיוטה בעותק נייר של התצהיר. באותו עותק שנשלח אלייך או שהראו לך או שאמרו לך 'תספרי מה היה' ואת הכתבת, אז מי מבין שלוש האפשרויות התרחשה בפועל?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

העדה, גב' אברהם: או קיי. אני זוכרת שאמרתי לפחר שאני רוצה לראות את מה שהיה בסמוך לאירוע כי אני זוכרת שהוא כתב את זה במכתב, זאת אומרת, לעניין הציטוטים שנאמרו שם, כי גם לפני המכתב,

כב' הש' הדר: אז רגע, אז המכתב ממאי.

העדה, גב' אברהם: לא, אז אני אומרת, כן, כן, כן, אני כן קשרתי את המכתב לתצהיר שלי. זאת אומרת, לפני שפחר הגיש את המכתב לנתבע דיברנו על הדברים שקרו, או קיי? על הדברים שנאמרו והכל. פחר דיבר איתי על האירוע עצמו. אז אמרתי לפחר בסמוך לתצהיר שאני רוצה לספר את כל מה שאני יודעת ומה שאני יכולה להגיד על האירוע אבל אני זוכרת שהוא כתב את המכתב לאחר שדיברנו על מה שנאמר באותו אירוע.

כב' הש' הדר: אז אמרת לו 'תן לי את המכתב כדי שזה ירענן את',

העדה, גב' אברהם: לא את המכתב, אמרתי לו שאם הוא יכול לכלול בדברים שאני אומרת להם בשיחת הטלפון גם את הדברים שנאמרו כפי שהם הובאו במכתב כי לפני המכתב כן דיברנו.

כב' הש' הדר: אז אני מבין ששוחחו אתך טלפונית והשמיעו לך טיוטה?

העדה, גב' אברהם: אחרי זה כן, באתי לראות את התצהיר וגם,

כב' הש' הדר: אה, הייתה שיחה טלפונית, על בסיס השיחה הוכנה טיוטה,

העדה, גב' אברהם: כן, בדיוק.

כב' הש' הדר: בשיחה את אמרת 'שימו לב יש מכתב ולכן אני מבקשת שאת הציטוטים מהמכתב תכניסו לטיוטה'?

העדה, גב' אברהם: אני זוכרת שדיברנו על הדברים ואני חושבת שהם נכתבו.

כב' הש' הדר: ואז כשבאת ראית שזה באמת תואם את המכתב ואת מה שאת זוכרת?

העדה, גב' אברהם: לא, לא, לא הראו לי את המכתב אבל אמרתי לו שאני רוצה, אני זוכרת שדיברנו לפני המכתב וזה היה ממש טרי בסמוך לאירוע אז אם יש דברים ספציפיים שצריך להגיד אז שהם יופיעו כמו שדיברנו."

40. בעמוד 49 בשורה 28 נשאלה מדוע אין זהות בין תצהירה לתצהיר התובע ועל כך ענתה:

"ת: או קיי. אני לא התכוונתי להצהיר שהתצהיר שלי יהיה זהה לתצהיר של פחר."

41. ביהמ"ש התרשם מהיסודיות של העדה. היה לה חשוב מאד לדייק את דבריה. תיאור אופן

הכנת התצהיר בחקירתה הגיוני וביהמ"ש האמין למלוא גרסת העדה.

42. ביהמ"ש קובע כי הדברים "חתיכת ערבי מנוול, ימח שמך וזכרך" ו"אל תאכלו פה, זה

מקום של ערבים, הבן אדם שפל ומנוול" הם גזעניים ומבישים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

43. גם בעניין זה, הנתבע נהנה מהספק לגבי חלק מהדברים שייחס לו התובע שהעדה לא אישרה, כאשר ממילא אין לפצל בין דברי לשון הרע שנשמעו באותו פרסום.

44. גם בעניין האירוע השני, הנתבע לא העמיד גרסה נגדית בכתב ההגנה לאירוע המסוים, על אף שפורט בכתב התביעה, אלא טען באופן כללי לגבי כל האירועים לחילופי דברים במסגרת סכסוך שכנים. גם בעניין זה, ביהמ"ש דוחה הטענה לעניין קביעת האחריות וימשיך וידון בטענה לעניין קביעת גובה הפיצוי.

45. כאמור לעיל, בחקירתו הנתבע טען, שוב, באופן כללי, כי התובע כינה עצמו "ערבי" לפניו כדי להרתיע אותו, אולם טענה זו לא הופיעה בסעיף 13 לכתב ההגנה בו התייחס הנתבע לאירוע, כמצופה.

46. המסקנות של ביהמ"ש לעניין הטענות של הנתבע להגנות שהעלה הנתבע לעניין האירוע הראשון יפות גם לעניין האירוע השני שכן מדובר שוב באמירה גזענית מבישה, שבינה ובין הסכסוך בין הצדדים על הסגת גבול ורטיבות אין ולא כלום.

47. אשר על כן, ביהמ"ש קובע כי הנתבע ביצע עוולת לשון הרע כלפי התובע גם באירוע השני.

האירוע השלישי

48. התובע טען בסעיף 10 בכתב התביעה כי ביום 4.5.18, צעק אליו הנתבע, ושוב אל פני אורחים רבים במסעדה "הוא: גנב ופולש לחצר שלי, אתה עלוב נפש".

49. לעניין האירוע השלישי, לא הועמד עד נוסף על אף הטענה לכך שהיו עדים רבים. לפי סעיף 54 לפקודת הראיות חלה על התובע חובה להעמיד עד אחד לפחות ששמע את הדברים. לכן, ביהמ"ש קובע כי אירוע זה לא הוכח.

האירוע הרביעי – לשון הרע ותקיפה

50. התובע טען בסעיף 10.1 בכתב התביעה כי הנתבע הגדיל לעשות וביום 7.8.18 תקף אותו פיזית כאשר היכה בו באגרופו. בתכוף לאירוע התקיפה הוסיף הנתבע קללות ונאצות כלפי התובע כגון "בהמה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

51. גם לעניין האירוע הרביעי, לא הועמד עד נוסף ולו על מנת לבסס הטענה לפרסום בנוכחות אדם נוסף. לכן, ביהמ"ש קובע כי לא הוכחה עוולה לעניין חוק איסור לשון הרע לגבי האירוע הרביעי.

52. לגבי התקיפה, הוקרן בדיון סרטון שביהמ"ש צפה בו בקפידה במעמד הצדדים וציין כי לא ראה בסרטון מגע בין הנתבע ובין התובע. כמו כן, הקושי שנוצר עקב אי העמדת עד לעניין לשון הרע באותו אירוע יפה גם לעניין התקיפה.

53. לכן, ביהמ"ש קובע כי לא הוכחה עוולות לשון הרע ותקיפה באירוע.

דיון בפיצוי

54. התובע טען בכתב התביעה כי הוא זכאי לפיצויים מינימליים ללא הוכחת נזק בסך של בין 50,000 ₪ ל- 100,000 ₪ לכל הפרה והפרה, וכן פיצוי של החברה בעלת המסעדה בסך של 200,000 ₪ ועוד פיצוי של לפחות 50,000 ₪ בגין התקיפה. אולם, טען, שבחר להעמיד את תביעתו על סכום של 400,000 ₪ לצרכי אגרה.

55. הנתבע טען בכתב ההגנה שהעובדות המפורטות בכתב התביעה בוצעו, לכאורה, החל מחודש פברואר 2018 בעוד שכתב התביעה הוגש בחודש מאי 2019. הנתבע טען שמשוהוורה בעיית מפריד השמן החלה להתפתח רטיבות מהמסעדה לאולם, הוא שוב פנה לתובע ולבעל הנכס וביקש כי יסדירו את הרטיבות, אולם הם שוב דחו אותו בלך ושוב. לכן, הגיש תביעה לפני המפקחת על בתיים משותפים.

56. הנתבע טען שבהליך בין הצדדים לפני המפקחת מונה מומחה שהגיש חוו"ד. הנתבע טען שהמומחה קבע כי נזקי הרטיבות באולם של הנתבע הם כתוצאה מהשימוש של התובע במסעדה והשיפוץ שעשה בה, וכי על החברה ובעל הנכס לבצע תיקונים שעלותם לטענתם מאות אלפי שקלים ויחייבו את סגירת המסעדה לתקופת התיקון. הנתבע טען שלאחר הגשת חוות הדעת של המומחה, נזכר התובע להגיש את התביעה דנן. עוד טען שפער הזמנים והסמיכות למועד מתן חוו"ד מצביע על העובדה כי אין מדובר בתביעת לשון הרע אלא בתביעת השתקה.

57. התובע טען בכתב התשובה ביחס לטענת ההשתקה, כי מדובר בטענה שקרית. הוא ביקש לשמור על יחסי שכנות טובים ואפילו נענה לנתבע עת שטען שיש לו נזילות. העניין שהביא את התובע להגיש תביעתו לא רק בשל לשון הרע אלא גם עת שהנתבע תקף את התובע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

פיזית. את סכסוך השכנים יצר ויוצר הנתבע שהסתכסך שנים קודם עם שוכרים קודמים עם חנויות בסביבה ודיירי הבית.

58. כאמור לעיל, הנתבע חזר על אותה טענה כללית לפיה הדברים נאמרו על רקע סכסוך שכנים. בימ"ש זה התייחס לטענת הגנה זו בת"א 18-03-54456 ליפשיץ ואח' נ' מנור ואח' כלהלן: "49. משה טען בסעיף 22 לסיכומיו כי דווקא בסכסוך בין שכנים יש להקל. בימ"ש חולק על משה. ביתו של אדם הוא מבצרו, ודווקא במבצרך אתה פגיע יותר לגידופים ועלבונות שמוטחים בך על ידי מי משכניך בתפוצת כל שכניך. אדם עולה ויורד במדרגות או במעלית ונתקל מדי יום, ואולי אף מספר פעמים ביום, בשכניו, כאשר עליו לשאת את המחשבה שהם קראו את דברי הבלע. מכאן שאם באופן כללי, יש לשקול לעיתים להקל בעניין גידופים וקללות, בסכסוך שכנים, יש דווקא להחמיר."

59. לענייננו, אמנם אין מדובר בבית המגורים, אולם מדובר במקום עבודתו של התובע, כאשר לדברים המבישים נחשפו עובדיו ולקוחותיו, ועל התובע לשאת את המחשבה שהם שמעו את דברי הבלע ולהביא בחשבון שהנתבע גרם לפגיעה בעסקיו.

60. ביהמ"ש דוחה טענת הנתבע מסעיף 25 לסיכומיו לפיה התובע גרם לו כביכול להשמיע אמירות גזעניות מבישות, או כי יש לייחס לתובע אשם תורם להשמעת אמירות מבישות אלה. למעלה מן הדרוש יאמר שהאמירות המבישות לא נאמרו כאשר התובע פולש לחצריו של התובע, עקב איבוד עשתונות רגעי של הנתבע כתוצאה מכך, אלא כאשר הנתבע נכנס למסעדה של התובע מיוזמתו כדי לגדף את התובע לעיני עובדיו ולקוחותיו, לרבות באירוע השני כאשר הוא עוקב אחריו בעת שהתובע פוסע עם גב' אברהם לכיוון המסעדה מגדף אותו ליד חברתו ולאחר מכן מופיע בפתח המסעדה ושוב מגדף אותו.

לא הוכח קינטור

61. לא הוכח שהיה קינטור בתכוף לאירוע הראשון והשני שהצדיק כביכול איבוד עשתונות רגעי. אין לקבל הטענה שאם היה אירוע שהכעיס הנתבע במועד לא ידוע עובר לאחד משני האירועים, הדבר הקים לנתבע זכות לפעולת תגמול כביכול, על פי בחירתו את המועד המתאים לתגמול כביכול.

62. ביהמ"ש מביא בחשבון לקולא שבניגוד לדברי לשון הרע בכתב, כאן דברי לשון הרע נאמרו בעל פה ולכן עוצמת פגיעתם פחותה לעומת דברי בלע ברשת החברתית או במסרונים כפי שהיה בעניין ליפשיץ.

גובה הפיצוי על פי הפסיקה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

63. בעניין ליפשיץ ביהמ"ש הפנה לפסק הדין בע"א (ת"א) 36859-11-18 **בוזגלו נ' פשכצקי** [פורסם בנבו] (להלן: "**בוזגלו**") בו בימ"ש המחוזי (ע"י כבוד השופטת א. כהן כתוארה דאז) אישר פסיקת פיצוי בסך של 30,000 ₪ בגין כל אחד מארבעה אירועים בהם כינה המערער המשיב "**שקרן**" בהטיות לשון שונות עקב פרסום באמצעי התקשורת. זאת, כאשר עבודתו של התובע שם הינה עיתונאי שאמינותו חשובה. כאמור לעיל, בעובדות כאן, הדברים נאמרו בעל פה בנוכחות קהל מצומצם יחסית לצופים או מאזינים באמצעי התקשורת.

השיהוי בהגשת התביעה

64. כמו כן, ביהמ"ש מביא בחשבון לעניין גובה הפיצוי השיהוי הרב בהגשת התביעה ממועד קרות האירועים הראשון והשני, באופן שמלמד על כך, שגם אם הפגיעה הינה קשה ומבישה, זמנו של התובע היה בידו עד שמצא לנכון להגיש תביעה.

סכום הפיצוי

65. לכן, ביהמ"ש מחייב הנתבע לשלם לתובע בגין חומרת הדברים שנאמרו כאשר הנתבע מוצא להיכנס לחצריו של עסקו של התובע ולומר את דברי הבלע הגזעניים, הסך הכולל של 35,000 ₪.

טענות לקיזוז

66. ביהמ"ש דוחה הטענה לקיזוז בגין לשון הרע שהתובע פרסם נגד הנתבע, שעה שלא הוגשה תביעה שכנגד, והנתבע לא הוכיח בראיות שהתובע ביצע נגדו עוולות לשון הרע. כתב ההגנה לא מציין המועדים המדויקים שבו התובע ביצע עוולות לשון הרע נגד הנתבע והנוסח המדויק של הדברים שנאמרו. לכן, ביהמ"ש קובע כי הנתבע לא הוכיח כי התובע ביצע נגדו עוולות לשון הרע. כאן המקום לציין שהנתבע לא הזכיר הטענה לביצוע עוולות לשון הרע במכתבו מיום 11.3.18.

67. גם עוולת התקיפה, נטענה באופן כללי ומסתמכת על הגשת תלונות למשטרה בלבד, ללא תיאור מדויק של אופן התקיפה כפי שנמסר לכאורה למשטרה, אם נמסר. לכן, ביהמ"ש קובע כי הנתבע לא הוכיח שהתובע תקף אותו. הדברים יפים גם לעניין הטענה לתקיפת אשת הנתבע, אולם ממילא היא לא נתבעת וגם לא תובעת שכנגד.

68. מעיון בנסח שצורף לראיות הנתבע עולה כי רשומה זיקת הנאה לטובת חלקת המשנה בה נמצאת המסעדה, לצורך גישה לשירותים. הנתבע טען כי הציג צילומי כניסה של מי מטעם התובע לחצר, אך לא ניתן לקבוע אם הכניסה היא לצורך גישה לשירותים או למטרת תחזוקת מפריד השמן שהותקן על הקיר בצמוד לנכס של התובע. מעיון בתביעה שהגיש הנתבע נגד התובע לפני המפקחת עולה כי היא לא נוגעת כלל להתקנת מפריד השמן, כנראה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 34543-05-19 פחר נ' עובדיה

מכיוון שהמפריד הוסר לפני הגשת התביעה שם כפי שצוין קודם לכן. יתכן והיה מקום להביא בחשבון כניסת עובדי התובע לחצר הנתבע ולפרגולה לצורך תחזוקת מפריד השמן ללא רשות הנתבע, ככל שהתובע עצמו לא היה נכנס לחצרי התובע ללא רשות כדי לגדף אותו. כמו כן, הטענה בגין הסגת גבול, לא הועלתה מלכתחילה בכתב ההגנה עם מועדים מדויקים, של ביצוע עוולות הסגת הגבול ונטענה באופן כללי.

דיון בהוצאות

69. בעת קבלת תביעה על ביהמ"ש לפסוק לטובת התובע הוצאותיו.

70. אולם, על ביהמ"ש להביא בחשבון הפער המשמעותי בין סכום התביעה כאן ובין הסכום שנפסק, פחות מעשרה אחוזים.

71. כמו כן מעיון בהחלטות מיום 13.2.20 ומיום 25.2.20 עולה שהתובע כלל בכתבי בי דין מטעמו התייחסות לא ראוייה כלפי ביהמ"ש וכך גם נהג בעת שמיעת הראיות.

72. כמו כן, ביהמ"ש מביא בחשבון האופן הלקוי בו גילה התובע מסמכיו והגיש ראיותיו.

73. אשר על כן, ביהמ"ש פוסק לתובע הסך של 10,000 ₪ שכ"ט בא כוחו ופוסק שעל התובע לשאת ביתר הוצאותיו.

סוף דבר

74. ביהמ"ש מחייב את הנתבע לשלם לתובע סך כולל של 35,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל.

75. הנתבע יישא בשכ"ט בא כוח התובע בסך כולל של 10,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום מתן פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

ניתן היום, כ' אב תשפ"א, 29 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-05-34543 פחר נ' עובדיה

עדי הדר, שופט